

Päivät vierivät ja varastot hupenivat. Välillä Samuel näki kadulla hänen kotinsa ohitse kuljeskelevia lapsia ja nuoria. Aluksi kulkijoita näkyi vain pari tiettyinä päivänä, jos osasi katsella oikeaan aikaan. Pian ilmiö kuitenkin yleistyi ja nyt jo muutaman tunnin välein Samuelin talon ohi kulki yksittäinen tai pieni joukko kulkijoita. He ovat varmaankin jo vanhempansa menettäneitä, Samuel ajatteli. Hän katseli kuinka orvot harhailivat päämäärättömästi epätietoinen ilme kasvoillaan. Ajoittain jotkin heistä pysähtyivät tarkkailemaan ympäröiviä taloja, miettien olisiko kannattavaa tai oikein yrittää etsiä niistä jotakin hyödyllistä. Samuel vastasi astelemalla ulos talostaan ja tarkkailemalla silmäänsä räpäyttämättä takaisin, eikä kukaan tullut tutkimaan asuntoa sen syvemmin. Pian minäkin olen tuolla, Samuel ymmärsi äkkiä viettäessään iltaa olohuoneen nojatuolissa istuen. Ajatus ei kuitenkaan tuntunut hänestä kovinkaan pelottavalta tai vastenmieliseltä. Hän taisi jopa hieman odottaa sitä. Hän tunsu tulevaisuuden hyökyvän tätä päivää kohti hitaana, mutta pysäyttämättömänä. Tästä tulee elämäni suurin seikkailu ja kun se vihdoinkin koittaa, en todellakaan aio harhailla kuin nuo tuolla ulkona. Minä toimin järkevästi ja järjestelmällisesti, Samuel ajatteli. Minä otan minkä tarvitsen ja elän pitempään kuin kukaan muu. Hän tulisi pian jättämään tämän talon ja entisen elämänsä taakseen, mutta sen aika ei ollut aivan vielä. Hän halusi ensin jotakin, mitä oli himoinnut jo pitkään. Hän halusi koston kärsimyksistään. Tahdon nähdä tätini jättävän tämän maailman, Samuel mietti ja yllättyi itsekin ajatustensa kylmyydestä. Mutta niin hän itse minut kasvatti, kylmästi ja tunteettomasti. Miksi minun pitäisi päästää täti yhtään vähemmällä kuin mitä hän ansaitsee, sitä niitetään mitä kylvetään, Samuel pohti. Tämä kaikki on hänen syytään ja jos en kosta nyt, koen siitä suurempaa katumusta kuin mistään pahasta mitä voin hänelle tehdä. Päätös hänen mielessään oli alkanut viimein selkeytyä, vaikka Samuel olikin luultavasti tehnyt sen jo kauan sitten syvällä mielessään. Hän lopetti pienen sisäisen väittelynsä vielä viimeisellä vakuutuksella. Tämä on vain meidän välinen asiamme, sitten siitä tulee yksin minun muistoni. Kukaan ei saa koskaan tietää.